

# Slovenski hmeljar

## Glasiló hmeljarskega društva za Slovenijo

Izhaja štirinajstdnevno ♦ Naročnina Din 20.—, za nečlane Din 30.—; posamezna številka Din 2.— ♦ Uredništvo in uprava: Celje, Vodnikova ul. 2, telefon 218

Leto V

Celje, dne 12. januarja 1934

Štev. 1

Savinjski:

### In sezona 1933?

(Dalje in konec.)

Potem pa smo začeli prodajati. Pravzaprav je bila, kakor že omenjeno, še preden je bilo obiranje v glavnem končano, tudi sezona že v polnem teku. Dočim so v drugih okoliših šele pričeli obirati, se je pri nas že razvijala živahna kupčija in so se vprav pri nas razvijale ter določale cene, četudi je naš okoliš le majhen in naš pridelek za svetovno tržišče ne more biti odločilnega pomena. Zato pa nam je v začetku sezone, ko nikjer drugod še ni kupčije, vedno težko presoditi, v koliko so cene, ki se nam nudijo, primerne ali ne. Prav posebno smo občutili to v sezoni 1933, ker je kupčija začela zelo viharno in je izgledalo, da se vsa spekulacija trgovine namerava izdivjati že pri nas. Saj so cene kar skakale kvišku, ne samo od dneva do dneva, temveč skoro od ure do ure. S 50—60 Din se je tako cena v par dneh dvignila na 70 in 75, pa na 80—85 ter 90 in 95 Din in se je v par slučajih plačalo že celó do 100 Din za kg; tedaj šele je prišlo do zastoja v tej divji gonji in je pričela trgovina z vseh strani trobiti na umik. Prodanega je bilo v tem času le kakih 20% pridelka. Saj pa je bilo tudi res težko prodajati, kajti ko si se pogajal s prvim kupcem za 75, je že prišel drugi in ponujal 80 Din in v naslednjem hipu tretji 85 Din, tako da si čisto proti svoji volji često zopet odložil prodajo. Prvič po dolgih letih so inozemski kupci zopet zapregli avtomobile ter se osebno podali na pot od hmeljarja k hmeljarju, da nakupijo blaga in tako zadoste naročilom.

Toda kmalu se je pokazalo, da se pričakovanja glede viharne sezone ne bodo uresničila. Amerika ni planila po žlahtnem evropskem hmelju,

kakor se je računalo, znalno nazadovanje konsumna piva ni bilo v prilog živahni sezoni in tudi svetovni pridelek hmelja ni bil tako pičel, kakor se je prvotno računalo, ter je bil v Ameriki celó obilen, poleg tega pa so še vedno večje težave pri nakazovanju denarja iz inozemstva obenem s splošnim pomanjkanjem gotovine vedno bolj ovirale normalni razvoj kupčije. Tako ni čudno, da je viharno nakupovanje in skakanje cen kmalu ponehalo in so cene pričele zopet popuščati. Medtem se je pričela razvijati kupčija že tudi na Češkoslovaškem in v Nemčiji, kjer so v začetku tudi še čutili zadnje odmeve divje spekulacije, potem pa se je kmalu pričelo normalno gibanje cen in so se tudi cene pri nas morale prilagoditi svetovni pariteti. S 95 in 90 Din so v začetku septembra nazadovale cene zopet na 85 in 80 ter polagoma tudi na 75—65 Din za kilogram.

Tako se je pričela pri nas druga etapa sezone 1933 s precej ustaljenimi cenami, ki so v splošnem vedno odgovarjale svetovni pariteti. In v tej etapi je bilo pri razmeroma mirni kupčiji prodanih nadaljnjih 70%, torej pretežni del pridelka 1933. Dočim so cene pri nas kakor večinoma povsod drugod kazale stalno tendenco navzdol, je le h koncu novembra nastopila zopet značajša hausse, ki pa je trajala le par dni in so se cene zopet dvignile do 76 Din za kg. Tedaj je namreč prav energično posegla v kupčijo angleška pivovarska industrija in hmeljska trgovina, ki je najprej v Angliji dobesedno razgrabila ves hmelj, potem pa se vrgla tudi na ostala tržišča, predvsem v Ameriko in na Poljsko, pa tudi k nam in na Češkoslovaško. Zastopniku neke angleške tvrdke se je namreč tedaj posrečilo preskrbeti pravočasno na cenen način potrebno gotovino in tako mimogrede tudi pri nas dvignili cene za angleški račun. Hausse pa je tra-



jala le par dni, potem pa so cene zopet nazadovale, inozemski kupci so odpotovali in je bila tudi druga etapa sezone 1933 v glavnem zaključena. Ostalih 5—10% pridelka 1933, ki se še nahaja v prvi roki, čaka posezonske kupčije, o kateri pa še ni gotovo, kako se bo razvijala.

Kako pa smo se držali hmeljarji v sezoni 1933? V splošnem dobro, prav dobro, ali vsaj mnogo bolje kakor pa zadnja leta. Kvarnega in že čisto ožigosanega ponujanja je bilo namreč letos izredno malo in tudi tedaj, ko so cene nazadovale, so bili nasilni ponujavci razmeroma le redki. Povprečna cena, ki smo jo dosedaj dosegli, znaša najmanj 70—75 Din za kg. Če bomo tako ceno vedno dosegli, se res ne bomo imeli za kaj pritoževati in tožiti o slabih časih! Z uspehom v letu 1933 smo namreč lahko zadovoljni, ker smo dosegli vse, kar se je največ doseči dalo. Sicer bi marsikdo mislil, da bi bilo pač bolje, če bi prodali vse po 90—100 Din. Bolje bilo seveda res, toda žal, mogoče pa to ni bilo. Le radi tega, ker smo bili tako nepopustljivi, smo nagnali cene tako visoko in po teh visokih cenah tudi prodali, kar je bilo največ prodati mogoče; saj so se po teh visokih cenah nakupovale le manjše množine blaga, za cele večje partije pa tedaj sploh ni bilo zanimanja in so končno še za male mnogi morali čakati na denar, nekateri pa celo kupčijo razdreti. In tudi pozneje, ko so pričele cene nazadovati, smo le z vztrajno nepopustljivostjo preprečili, da niso kar strmoglavile navzdol, temveč se dosledno držale na višini paritete, večinoma pa se gibale celo iznad nje.

Pa človek le prerad gleda samo v preteklosti in žaluje tudi za nedosegljivim. Mnogi, ki je prodal ceneje, obžaluje, da ni prodal po 90—95 Din, češ, da mu je bilo tudi ponujano. Pri tem pa pozablja, da bi mnogi, ki so, ne prodali po tej ceni, če bi dal vsak, komur se je ta cena nudila, ter bi tudi v celoti bilo prodano po teh visokih cenah mnogo manj blaga, kakor pa ga je bilo tako, ker bi cene prej popustile oziroma sploh nikdar ne skočile tako visoko. Kdor gleda gibanje cen samo s svojega lastnega stališča, seveda presoja položaj drugače kakor pa tisti, ki ga gleda s stališča splošnosti. Za dolino in naše hmeljarstvo je namreč mnogo bolj važno, koliko dobimo za celokupni pridelek kakor pa cena, ki jo doseže poedinec. Sicer pa kdor je prodal po 65—75 Din, ne žaluje, ker je prodal pre poceni, temveč le zato, ker je bila cena tudi 85 do 95 Din in ni vprav on prodal po tej ceni. Ako bi teh visokih cen ne bilo, bi gotovo tudi s 60—70 Din bili vsi zadovoljni, pa še kako zadovoljni, tem

bolj, ker pred sezono na višje cene itak ni nihče računal.

Hmeljarji, kakor že omenjeno, smo se letos dobro držali ter si sami s prekomernim ponujanjem nismo kvarili cene. Naš list je bil tudi letos kos svoji izredno težki nalogi ter poleg točnih poročil o gibanju cen na vseh važnih tržiščih nudil tudi potrebne migljaje glede prodaje. Zlasti v času divje začetne hausse je ponovno priporočal počasi in previdno prodajati, seveda na ta način, da ni izzval panike, za katero pa nihče ne bi mogel prevzeti odgovornosti, kajti cene bi tedaj kar strmoglavile navzdol in bi visokih cen nihi od daleč ne mogli izkoristiti tako, kakor smo jih sicer. Pa je bilo tudi res težko ohraniti v tej divji gonji mirno kri, vendar je ameriško tržišče s svojo dosledno pasivnostjo že v začetku sezone nudilo opravičen sum, da se v Ameriko stavljene nade najbrž ne bodo uresničile in bodo cene morale zopet popustiti. Zato je naš list tedaj ponovno v razprtem tisku priporočal počasi in previdno prodajati. Mnogi so ta migljaj pravilno razumeli ter prodajali in prodali naenkrat ali v več obrokih po fistihi visokih cenah večino svojega pridelka; nekateri tudi niso zamudili potem, ko so videli, da so dobro odrezali, izreči listu svoje priznanje s pripombo, da jih je vprav list napotil k prodaji. Mnogi pa žal teh dokaj jasnih migljajev niso razumeli, ker so bili preveč pod vplivom lanske sezone, ko so tisti, ki so čakali s prodajo, najbolje odrezali.

Tako se je, kakor vsako leto, tudi letos pokazalo, da za dočignega hmeljarja, ki ima več hmelja, je edino pravilno prodati v več manjših obrokih, ker le na ta način izkoristi ugodno vsakokratno konjunkturo ter doseže zdravo povprečno ceno. Loviti s celokupnim pridelkom najvišjo ceno pa je največji oreh, ki ga zagreši hmeljar v svojem gospodarstvu in na svojem premoženju.

Glede trgovine moramo pripomniti, da se je v sezoni 1933 ponašala mnogo bolje kakor v prejšnjem letu. Res so nekateri morali dolgo čakati na izkupiček za prodano blago, toda to je pri današnjih razmerah na denarnem trgu razumljivo, zlasti še pri visokih svotah, ki jih je bilo treba izplačati. Sicer je bilo res tudi nakupljeno nekaj blaga po visokih cenah, ki se potem ni prevzelo, ker so cene nazadovale, prav tako je bilo par slučajev, ko se je kupec izgovarjal, da njegov nakupovalec ni imel naročila kupiti itd., vendar so bili to le posamezni slučajji, izrodki ki se jih v hmeljski trgovini pač nikdar ne bomo popolnoma otresli. Število tekačev se je precej omejilo in tudi njihovo delo-



vane znatno izboljšalo. Vsekakor se je v letu 1933 že uveljavil ugoden vpliv uzanc, ki smo jih končno le dobili, če tudi niso obvezne, in pa boljše kontrole nakupovalcev in tekačev.

Tako je sezona 1933 potekala razmeroma mirno brez znatnejših pretresljajev. Prva etapa je bila prav živahna, druga pa razmeroma mirna, vendar napeta v pričakovanju, da bo vsak čas 'ugriznila' Amerika in tudi evropske pivovarne končno planile po hmelju. Pa navala iz Amerike do danes ni bilo in tudi pivovarne kupujejo počasi, skoro le za, sproti, za obsežnejše nakupe pa se ne morejo odločiti; padec konsuma piva, pomanjkanje denarja, splošna nesigurnost gospodarskega položaja, kriza vsepovsod in v tem znamenju je potekala tudi druga etapa sezone 1933. Vendar pa smo obe etapi še precej dobro izkoristili in dosegli prav lepo povprečno ceno kakih 75 Din za kg. Dolina si je zopet nekoliko opomogla v sedanjih težkih časih, ko kmet itak večino svojih pridelkov in proizvodov mora prodajati v brezcenje. Upajmo, da bomo tudi zadnje ostanke lanskega pridelka še ugodno vnovčili, če ne prej, vsaj potem, ko one more nemški dumping. In daj Bog, da bi tudi v tekočem letu odrezali vsaj zatorej!

## Pridelek hmelja in zaloge v pivovarnah v ČSR

Državni statistični urad je objavil cenitev letošnjega pridelka in zalog hmelja v pivovarnah. Površina nasadov je ustanovljena na 10.650 ha, med temi 484 ha novih nasadov. Pridelek je znašal 58.650 stofov proti 75.200 stofov v lanskem letu. Povprečni pridelek na 1 ha je znašal letos 580 kg, dočim lani 780 kg. Zaloge hmelja v pivovarnah v začetku kampanje meseca septembra se cenijo na 10.750 stofov. Po posameznih hmeljskih okoliših so ugotovljeni naslednji podatki:

	Pridelek (v stojih)		Površina v ha	
	leta 1933	leta 1932	skupno	novih
Žatec . . . . .	39.100	56.250	8.287	412
Uštek . . . . .	11.250	11.850	1.063	31
Roudnice . . . . .	6.000	5.200	909	25
Duba . . . . .	900	750	111	3
Tršice . . . . .	750	450	116	8
drugod . . . . .	650	700	164	5
skupaj . . . . .	58.650	75.200	10.650	484

Razmeroma manjši pridelek letos proti lani je v glavnem posledica glede množine slabšega pri-

delka v žateškem okolišu. Manjši okoliši so, izvzemši Uštek, imeli letos celó večji pridelek.

Zaloge hmelja v pivovarnah so z dnem 30. junija t. l. bile ugotovljene na 16.903 stofov. V juliju in avgustu se je porabilo še 6153 stofov, tako da so v začetku nove kampanje v septembru znašale zaloge še 10.750 stofov. Glede letnikov in provenienc so dne 30. junija bile naslednje zaloge

	letnika (v stojih)		
	1932	1931	1930
Žatec . . . . .	9.330	3.735	775
Uštek . . . . .	1.380	150	15
Roudnice . . . . .	830	170	10
Duba . . . . .	65	15	—
Tršice . . . . .	105	115	—
ostalo . . . . .	50	10	15
skupaj . . . . .	11.760	4.195	815

Poleg tega je bilo na zalogi v pivovarnah še 88 stotov hmelja letnika 1929, dalje 32 stotov letnika 1928 in 13 stotov letnika 1927, torej skupno 16.903 stofov.

Vseh hmeljarjev na Češkoslovaškem ugotavlja statistika na 15.828 in sicer jih je v okolišu Žatec 9659 v 319 občinah, Uštek 3572 v 129 občinah, Roudnice 1108 v 111 občinah, Duba 955 v 42 občinah, Tršice 377 v 33 občinah in izven strnjjenih okolišev 157 v 95 občinah.

Pripominja se, da so svoje zaloge ugotovile pivovarne same in tudi same dale tozadevne podatke statističnemu uradu. Zato producenti upravičeno sumijo, da so zaloge v pivovarnah cenjene previsoko in da so dejansko precej nižje.

J. Barth & sin:

## O hmelju 1932/33

(Dalje.)

Na Poljskem je po dolgotrajni zimi hmeljska rastlina prav ugodno napredovala; bolhači in uši niso povzročili znatnejše škode. Peronospora se je sicer pojavila povsod in jo tudi ni nihče zatiral, zadušila pa jo je huda vročina v juliju in avgustu tako, da tudi ni povzročila večje škode.

Obiranje se je vršilo pri zelo ugodnem vremenu, in sicer v Woliniji od 10. avgusta do 5. septembra, v kongresni Poljski od 5. do 30. avgusta, v Galiciji od 10. do 20. avgusta in v Veliko-Poljski od 20. avgusta do 10. septembra. Pridelek je bil nekoliko prelahek, po barvi pa zelo različen, vendar v glavnem isti kakor prejšnje leto. V kongresni Poljski je od 1600 ha nasadov ostalo 150 ha neobdelanih in radi nizke cene 15% neobranega pridelka.

**Inserirajte v „Slov. hmeljarju“!**



Cene so pričele z 0·8 do 0·13 zlotov (8—13 Din) za kg in se dvignile do januarja na 0·16 do 0·30 zl. (16—31 Din). Malenkost še preostalega pridelka je bila prodana v maju po 9·90 zl. (79 Din) za kg; prav tedaj je bilo prodanega še tudi nekaj letnika 1931 po 0·10 do 0·12 zl (10—12 Din) in letnika 1930 po 0·05 do 0·07 (5—7 Din) za kilogram.

V letu 1933 bodo dali dosedaj neobdelani nasadi gotovo le komaj  $\frac{2}{3}$  pridelka. Radi obubožanosti kmetovalcev se bo na novo nasadilo komaj 50 ha tako, da je v letu 1933 računati s pridelkom na 2500 ha.

Kakovost poljskega hmelja 1932:

	prima	srednji	slab
Wolinija in Velkopoljska . . . . .	30%	55%	15%
Kongresna Poljska . . . . .	60%	30%	10%
Galicija . . . . .	45%	45%	10%

Uvoz in izvoz hmelja v odnosno iz Poljske:

	uvoz	izvoz
1. IX. 1930 do 31. VII. 1931	3.006 stot.	16.349 stot.
1. IX. 1931 do 31. VIII. 1932	459 stot.	15.035 stot.
1. IX. 1932 do 30. IV. 1933 . . . . .	1 stot.	16.363 stot.

V Avstriji je le kakih 50 ha hmeljskih nasadov.

V Romuniji so vsi hmeljski nasadi v okolici Schässburga, Keisda, Mediascha itd. opuščeni do zadnjega.

Na Norveškem skuša zveza pivovarn vpeljati kulturo hmelja in je že začela s tozadevnimi poskusi v Hardangeru. (Dalje prihodnjic.)

## Razno

Češkoslovaški je dovolila Francija uvozni kontingent hmelja po znižani carini za čas od 1. oktobra do 31. decembra 1933 v višini 2000 stotov.

Svetovni pridelok hmelja 1933 ceni predsednik zapadnoevropskega hmeljarskega urada, Coninck van Noyen, na 454.750 stotov, dočim svetovno potrebo na 525.000 stotov; primanjkovalo bi torej 70.250 stotov hmelja in z ozirom na stalno dviganje konsuma piva v Angliji in Ameriki, bi morala ta okolnost zelo ugodno vplivati na gibanje cen. Mož je bil že pred sezono velik optimist in tudi danes še vedno računa z visokimi cenami. V Nemčiji pa so mnenja, da bo primanjkljaj za kakih 10.000 stotov manjši, vendar pa sedanja negotovost na tržišču nikakor ni posledica zadostnega pridelka, temveč izključno le posledica težkoč pri izmenjavi blaga in denarja. Upajmo, da bo van Noyen, ki napoveduje še prav živahno povpraševanje za letnik 1933, končno le imel prav.

Prohibicija v Ameriki je tekom štirinajstletnega obstoja veljala državo 35.000.000 dolarjev, zahtevala 34.000 človeških žrtev in 500.000 kaznjencev ter povzročila tudi sicer silno gospodarsko škodo. V letu 1914 je bilo v Ameriki 1400 pivovarn s kapitalom 860.000.000 dolarjev. Vse to je propadlo z uvedbo prohibicije in

nad pol milijona delavcev, zaposlenih v pivovarski industriji, se je čez noč znašlo na cesti.

Jeklene sode vpeljujejo v Ameriki namesto lesenih. Po delni ukinitvi prohibicije se je izvažalo zelo mnogo pivskih sodčkov iz Evrope v USA. Izvoz je znesel v prvem polletju 1933 nad 100.000, zadnje mesece pa po 120.000—130.000 sodčkov. Največ sodčkov je prislo iz Nemčije, namreč nad 60 %, iz Avstrije 9 %, iz Kanade 8 %, iz Anglije, CSR, Nizozemske in Švice pa po 5 %. Že v oktobru pa je začel izvoz pivskih sodčkov v USA naglo pesati in je v novembru skoro docela prenehal. Vedno praktični Američani so namreč začeli uporabljati jeklene sodčke, ki jih izdelujejo doma, dočim so lesene morali večinoma uvažati. Jeklene sodčke zaenkrat zelo hvalijo, kako pa se bodo dejansko obnesli v rabi, se bo šele pokazalo.

## Hmeljarska poročila

Savinjska dolina: Četudi kupčija večinoma miruje, je zadnji čas vendarle bilo nekaj zanimanja in povpraševanja za letnik 1933 ter se je ponujalo po 60 do 62 Din za kg. Ker pa so maloštevilne še neprodane partije pridelka 1933 v zelo čvrstih rokah, le težko pride do zaključka.

Vojvodina: Zadnje dni je bilo zopet nekaj povpraševanja in se je plačevalo po 50—57 Din za kg. Producenti pa so zelo rezervirani ter odlašajo s prodajo še preostalih 600—700 stotov hmelja pridelka 1933.

Češkoslovaška: Pri sicer precej živahnem zanimanju in povpraševanju, vendar le za cenejše blago, so cene nadalje popustile in nofira sedaj žateški hmelj letnik 1933 le 56—78 Din za kg. Prometa je zadnjih štirinajst dni bilo vkljub praznikom še precej, vendar se je kupovalo v prvi vrsti le cenejše blago po 56 do 65 Din za kg. Znamkovanih je bilo dosedaj 17.310 bal žateškega hmelja 1933 v skupni teži 21.346 stotov. Letnik 1933 iz ulštčka in Roudnic nofira 52—60 Din, zeleni iz Dube pa 43—50 Din za kg; prometa je razmeroma malo, ker je blago itak, zlasti iz prve roke, že močno razprodano.

Nemčija: Živahno zanimanje in povpraševanje traja dalje ter je tendenca čvrsta in prav tako tudi cene. Letnik 1933 nofira sedaj Hallertauski hmelj 70—84 Din, gorski (Hersbruck) 63—75 Din, Spaltški 77—91 Din, Baden 68—74 Din, Pfalz 68 Din in boljši Tettnangski 93—98 Din za kg. Trži se največ Hallertauski hmelj po 70—80 Din za kg. Kupuje se seveda največ za izvoz. Nemška hmeljska prometna družba (NHPD) v Nürnbergu, ki ima monopol za vnovčenje hmelja v Nemčiji, priznava namreč pri izvozu hmelju premijo 14 Din za kilogram; tak ukrep NHPD je seveda močno okrepil in poživil izvozno trgovino hmelja v Nemčiji. Izvozna premija je takoj tudi povzročila izdatnejše povpraševanje iz inozemstva, tako da je po dolgotrajnem mrtvilu sedaj kupčija vprav v Nemčiji najbolj živahna ter je prevzelo zopet nemško tržišče nekako vodilno vlogo glede gibanja cen.

Francija: Iz prve roke je večinoma že ves pridelok razprodan, za redke še preostale partije pa je zadnji čas zopet nekaj več povpraševanja. Cene so se učvrstile ter se plačuje sedaj v Alzaciji 63—69 Din za kilogram. Tudi producenti so postali popustljivejši in



polagoma prodajajo, vendar pa skušajo doseči še višje cene.

**Poljska:** Kupčija je zadnji čas precej mirna, ker iz inozemstva ni več dosti zanimanja. Zato tudi cene nekoliko popuščajo, vendar se plačuje še vedno 40 do 63 Din za kg. Povpraševanja pa je vedno manj in je zato tudi prometa le malo ter so prav tako cene le bolj nominalne.

**Belgija:** Tržišče je mirno, zanimanja in prometa prav malo. Cene pa so ostale v glavnem nespremenjene in letnik 1933 notira Poperinghe 43 Din za kg; iz prve roke je blago večinoma že razprodano. Letnik 1934 v predprodaji za oktober in november že tudi notira na borzi, in sicer 32 Din za kilogram.

**Anglija:** Na tržišču se trži sedaj pretežno le še inozemsko blago, zlasti ameriško, ki je razmeroma zelo poceni; domači pridelek je večinoma že v rokah pivovarn, ki sedaj le med seboj še nekaj trgujejo. Letnik 1933 notira sedaj 80 Din in tudi več, letnik 1931 pa 10–20 Din, letnik 1930 tudi še 9–14 Din, letnik 1929 pa 4–10 Din za kg. Ker se pridelek 1933 le težko dobi, je tudi za starejše letnike nekaj več zanimanja.

**Amerika:** Tržišče je nadalje precej mirno in so tudi cene ostale v glavnem nespremenjene. Tako notira letnik 1933 sedaj 30–44 Din, letnik 1932 pa 26 do 36 Din, letnik 1931 tudi še 20–30 Din in starejši letniki 10–15 Din za kg, žlahtni hmelj iz Evrope, že zacarinjen, pa 90–120 Din letnik 1933 in 75–95 Din za kilogram letnik 1932. Vkljub temu, da je bilo precej živahno povpraševanje za angleški račun, se cene niso nič kaj opomogle, pač pa so producenti postali bolj nepopustljivi in je zato tudi tendenca nekoliko bolj čvrsta. Izgleda pa, da je pridelek obilnejši, kakor pa se je prvotno računalo, in v prvi roki se nahaja sedaj še 54.000 bal pridelka.

**Najvišje cene,** plačane zadnji čas za hmelj raznih provenienč so bile naslednje:

Nemčija (Tettang) . . . . .	98 Din za kg
Češkoslovaška (Žatec) . . . . .	80 Din za kg
Anglija (Golding) . . . . .	80 Din za kg
Francija (alzaški) . . . . .	68 Din za kg
Poljska (Lublin) . . . . .	63 Din za kg
Jugoslavija (savinjski) . . . . .	60 Din za kg
Belgija (Poperinghe) . . . . .	43 Din za kg
Amerika (kalifornijski) . . . . .	41 Din za kg

Vse cene na inozemskih tržiščih so preračunane po pariteti v Zürichu.

**Splošno:** Zadnji čas cene povsod nazadujejo, ker se morajo prilagoditi novemu položaju, ki ga je povzročil nemški dumping. S tem namreč, da je v Nemčiji NHPD določila izvozno premijo 14 Din za kg, ni prilagodila cen v Nemčiji onim na svetovnem tržišču, temveč polisnila splošno ceno hmelju navzdol, v prvi vrsti seveda žlahtnemu hmelju. Kritje za izvozno premijo bo našla NHPD pri onem hmelju, ki ga bodo kupile domače pivovarne za lastno uporabo in ga bodo morale plačati za 14 Din pri kg dražje, kakor pa prodaja NHPD hmelj za izvoz. Dokler bo trajal nemški dumping, seveda na zopetni dvig cen skoro ni mogoče računati, ker tudi svetovno tržišče mora z dumpingom vsekakor računati.

## Za razvedrilo

### Nemogoče.

**Oče** pripoveduje Milki o velikih ribah, ki žive v morju. Milka radovedna vpraša očeta, kaj te ribe jedó.

**Oče:** »Jedó male ribice: sardele, sardine...«

**Milka:** »Kaj, sardine tudi? Kako pa si odpirajo škatle?«

### Prečka.

**Tone:** »Janeza že celih deset let nisem videl. Ali še vedno nosi prečko po sredi temena?«

**Iva:** »O, seveda, samo prečka je že za dve dlani široka.«

### Sigurnost.

**A:** »Kako veš, da ostane gospa Petelinčkova samo šest dni v kopališču?«

**B:** »Zato, ker je vzela samo dvanajst oblek s seboj!«

### Upor.

**Stric:** »Če napraviš doktorat, plačam vse tvoje dolgove.«

**Visokošolec:** »Še tega se manjka; za upnike bom študirall!«

### Tajna seja.

Občinski svet je imel tajno sejo. Med sejo se župan in neki občinski mož tako grdo sporečefa, da prisloni nazadnje le-ta županu gorko klofuto.

**Župan:** »Boga zahvali, da je sedaj tajna seja, sicer bi te prav za gotovo tožil.«

**Citajte in širite „Slovenskega hmeljarja“!**

Najbolj varna naložba denarja — Najvišja dnevna obrestna mera

Jamstvo Dravske banovine z vsem premoženjem in davčno močjo

# Hranilnica Dravske banovine podružnica Celje

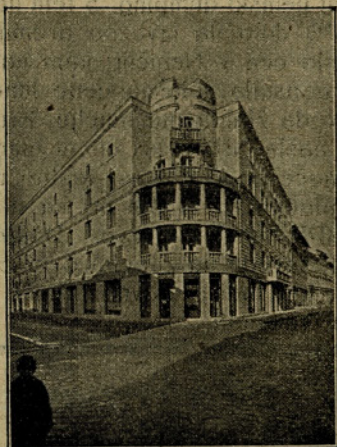
(nasproti pošte) Cankarjeva ul.

prej Južnoštajerska hranilnica

Vsakovrstna posojila pod ugodnimi pogoji

Dolžnik jamči samo za izposojeni kapital





Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najbolje. Denar je pri njej naložen popolnoma varno. Za hranilne vloge jamči poleg rezerv in hiš nad 5000 članov - posestnikov z vsem svojim premoženjem

# LJUDSKA POSOJILNICA V CELJU

v novi, lastni palači

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

na voglu Kralja Petra ceste in Vodnikove ulice

Umetna gnojila, krmila, travna in deteljna semena, galico, žveplo, vsa sredstva za pokončavanje škodljivcev na drevju in hmelju, sadjarsko in vrtnarsko orodje, kmetijske stroje in vse druge kmetijske potrebščine

oddaja najceneje

## Skladišče KMETIJSKE DRUŽBE

### v Celju, Aškerčeva ulica

### Zaloga cementa!

## Kmetje, meščani, trgovci, obrtniki!

Zavarovalnica slovenskega ljudstva je le  
**Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani**

Zavaruje:

1. proti požaru, strelji in plinski razstrelbi: poslopja vsake vrste, dograjena pa tudi med gradnjo, vse premičnine, pohištvo, zvonove, poljske pridelke, **hmelj**, žito, krmo itd.;
2. proti razbitju in razpokam: zvonove, steklo;
3. v življenjskem oddelku: na doživetje in smrt, otroške dote, rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah in posmrtninsko zavarovanje »**KARITAS**«;
4. sprejema nezgodna zavarovanja poedincev, društev, kolektivna delavska zavarovanja, potovalna zavarovanja, zavarovanja šoferjev, potnikov v avtu, zavarovanja zakonite dolžnosti jamstva v vseh oblikah, zavarovanja avtomobilov zoper poškodbo, požar in tatvino.

Za vsa pojasnila in nasvete v zavarovalnih zadevah se obračajte le na naše krajevne poverjenike po župnijah ter

v Celju

na podružnico Vzajemne zavarovalnice, palača Ljudske posojilnice, Vodnikova ulica 2, in

v Mariboru

na gosp. Franja Žebota, glavnega zastopnika Vzajemne zavarovalnice, Loška ulica šte. 10.